

Люб. Бобевски.

12. Бразди, орачо!

Бразди, орачо, днесъ земята,
Бори се съ нея день и нощъ,
Изнурвай мускули си здрави,—
Прахосвай сѣтната си мощъ.

И залька си сухъ и ржженъ
Кваси съсъ своя кървавъ потъ,
Убивай днитъ си срѣдъ робство,
Срѣдъ плачъ, въздишки цѣлъ животъ.

Свѣта ти хранишъ, знаемъ всички,
Съсъ свойтъ жилѣсти ржцъ,—
Свѣта не хае, не поглежда
На твоитъ бръчки по лице!

Ти хранишъ нази, гладенъ лѣгашъ,
Лишенъ отъ свѣтли, топли дни,
Въ душа си спомени не криешъ
Цвѣтѣли въ сладки младини!

Бразди, орачо, и едва ли
Ще каже нѣкой тукъ за тебъ:—
Свѣта че хранишъ съ богато,
Че сухъ самичекъ ялъ си хлѣбъ!

Ще дойде день да си отдъхнешъ,
Кога поемешъ пжтя новъ,
Пжтъ който води въ царство ново—
На правда, братство и любовь!

